

Tunadalskyrkan 170917

Amos 9:11-15, Matt 14:22-33

”Gud vill göra något nytt”

Under sommaren har jag sett ett plank som sett väldigt snett ut runt ett hus, och jag har förvånats över att man inte har byggt ordentligt när man har satt upp det. Häromdagen fick jag se det igen, men den här gången ifrån ett helt annat håll, och det visade sig att det var helt rakt, men att brädorna satt lite snett jämfört med den raka linjen och ögat lurades att tro att det inte stämde.

Att vara människa kan också ibland upplevas som att mycket i livet är snett och lutar, och att man inte är räcker till. Krafterna sinar, det möter mycket som kan störa välbefinnande, och man undrar ibland hur ska det bli, vad är det som händer, var är jag mitt i allt detta? Jag som vill vara perfekt, som vill lyckas, som åtminstone utåt vill se så bra ut. Min tro, hur blir det med den om jag inte lyckas leva upp till normen för hur man borde vara? Frågorna kan bli många och det kan upplevas som att mycket rasar omkring oss.

Planket jag såg hade en stabil grund och satt ordentligt fast på plintar, det var ingen risk att något skulle rasa ihop även om det verkade så när man såg det första gången. Vår tro vilar inte på känslor och lyckanden eller misslyckanden, utan på Jesus Kristus – som är en grund som ingen kan rubba, utan som är fast och stabil, hur mycket det än blåser omkring oss. Och det är också den grunden som gör att vi inte måste eller behöver vara de perfekta exemplaren utan får vara besvikna, får vara trötta, får känna att vi inte orkar, och som gör att vi får vara där vi är mitt i livet just nu, utan att det blir katastrof.

Bibeln är fylld av berättelser om människor med höga ambitioner men som inte alltid lyckats, tvärtom mänskligt sett, men som ändå får vara med, som använts av Gud i hans verk, och, som inte behövt ligga kvar när de fallit, utan blivit uppresta, fått nytt mod och nya möjligheter.

EX

Noa? Han hade alkoholproblem.

Abraham var för gammal

Jakob var en lögnare

Lea var för ful

Mose stammade

Gideon var livrädd
 Rahab var prostituerad
 Jeremia var för ung
 David var en mördare
 Jona smet från Gud
 Petrus förnekade
 Marta oroade sig
 Sackaios var för liten
 Paulus för religiös
 och Lasarus var för död...

I dagens gammaltestamentliga text från profeten Amos bok talas om hur Gud vill göra något nytt. Tidigare i boken har Gud pekat på hur folket lever ett liv bortvänt från honom och att det får konsekvenser, men betonar också vikten av att de skall vända tillbaka till honom; och det slutar inte i dom utan i upprättelse. *Den dagen skall jag resa upp Davids förfallna hydda, mura igen rämnorna och resa upp det som rasat, bygga upp den som i forna dagar. Ja den tid kommer säger Herren då plöjaren följer tätt efter den som skördar och vintramparen tätt efter den som sår då bergen dryper av druvsaft och alla höjder flödar över.*

Jag tycker att bildspråket är så starkt i detta avsnitt. Det har naturligtvis många infallsvinklar, politiskt, andligt, och det handlar ytligt sett om det yttre, men samtidigt om vilka möjligheter Gud har och hur han vill göra något nytt i vårt inre. Låt oss tänka perspektivet vårt liv den här stunden.

Jag vill ta hjälp av barnens gamla lego för att visa. Det här huset ser fint ut, men det är inte så stabilt. Det börjar rasa här och där, det blir hål i väggarna, och det blir till slut obeboeligt. Men grunden är fast, den rasar inte. Grunden i vårt liv är gudsrelationen som säger: Du är mitt älskade barn, du är dyrbar, du är viktig, Och så vill han istället för att rasera helt och säga: Det är ingen idé! hjälpa oss att bygga upp det, och kanske gör han det på ett nytt sätt, så att det blir ännu mer användbart. (Det andra huset) Han vill hjälpa oss med det som är besvärligt, vill ge nya krafter, vill föra oss igenom det som är svårt och så göra något ännu bättre än tidigare. I slutet av avsnittet i Amos står det: *Då skall jag vända ödet för mitt folk Israel, De skall bygga upp förstörda städer och bo i dem, plantera vingårdar och själva dricka vinet, anlägga trädgårdar och äta deras frukt.*

Herren skall göra det, men han behöver folkets hjälp. Jag tänker att det är likadant i vårt liv. Herren har gett löfte om närhet, om stöd, men det är vi som får genomföra det. Det är vi som behöver be om klokhets och vishet för att kunna ta tag i vårt liv – ibland går det snabbt, ibland behövs det längre tid.

Och när vi gör det så har vi en fantastisk möjlighet, som samtidigt kan vara svår att komma ihåg. Hebreerbrevets författare skriver: *Låt oss ha blicken fäst på Jesus så att vi inte tröttnar och förlorar modet.*

Men när motgångarna kommer, när omständigheterna omkring oss vill få oss att tappa glädjen så kan det krävas en viljeanstängning för att faktiskt komma ihåg att se på Jesus, att hämta styrka ur hans ord och bönen, att kanske dela situationen med en annan kristen för att delad börda är halv börda, och att kunna se på det som händer och ibland låta det vara vint och snett och märka att det ändå inte rasar.

En bibelberättelse som funnits med mig den här veckan handlar om detta. Jesus undervisar sina lärjungar och visar sin makt. De har varit med om undret att många tusen blivit mätta genom fem bröd och två fiskar, och så drar sig Jesus undan för att vara ensam med sin fader och be. Han skickar iväg lärjungarna med båt över sjön, men det är stark motvind. Fram på morgonkvisten visar han sin makt över naturlagarna och kommer gående på sjön till lärjungarna i båten. De blir rädda och tror att det är ett spöke de ser, men Jesus säger: Det är jag, var inte rädda. Petrus lärjungen som så ofta var i främsta ledet handlar impulsivt och säger: Herre om det är du så säg åt mig att komma till dig på vattnet: Jesus säger ”Kom” och så stiger Petrus över båtskanten och börjar gå mot Jesus, och vattnet bär honom tills han kommer på vad han gör och blir rädd och börjar sjunka. Men då är Jesus där och lyfter upp honom och hjälper honom tillbaka till båten.

Så länge Petrus såg på Jesus fungerade det, trots att det egentligen inte skulle kunnat göra det. Jesus vill ge oss oanade möjligheter om vi vågar. Ibland kan man till sin förvåning märka att det man aldrig trott vara möjligt plötsligt fungerat fast man inte kan förstå hur, att trots våra protester, trots våra svagheter, trots våra misslyckanden, så har det ändå hänt positiva saker omkring oss, genom att Gud har använt oss när vi velat vara i hans närhet när vi kanske medvetet eller omedvetet sagt: OM det är du så säg åt mig att komma, även om vi kanske använt helt andra ord och uttryck, men innebörden varit densamma: Låt mig få vara nära dig vare sig det sker på ena eller andra sättet.

När man avbildar den här berättelsen så är det vanligaste att man ser Petrus halvt nersjunken i vattnet med Jesus stående bredvid med en utsträckt hand. Och det är ett fantastiskt budskap. Jesus finns där och hjälper och ger oss stöd att komma vidare. Men det är sällan man ser Jesus och Petrus gående på vattnet båda två. För egentligen är det ännu mer trosstärkande och uppmuntrande – tänk att vi kan få gå tillsammans med Jesus mitt i livet, mitt i alla omständigheter.

Idag får vi be om Guds ingripande att laga vårt livs sprickor och bygga upp det som kan verka nerrivet, be om hans hjälp att leva i hans närhet, be om mod att våga gå över båtskanten och att kunna lita på honom i vårt och vår församlings liv. Och inte minst om att kunna se på honom och hämta kraften och styrkan hos honom.

Och så får vi vila i honom och hos honom, i fast förvissning att han gör det han har lovat, och att han vill använda oss precis utifrån de möjligheter vi har, med fel och brister, med förtjänster och möjligheter. Ta emot en hälsning från honom genom orden i en av våra psalmer (567):

Vila i mig, du ska se att allt ska bli stilla i dig, genom mig kan du bli fri.

Jag finns här hos dig, Fast vågorna går höga kan du vila, vila, vila i mig.

Lita på mig, om du bara tar min hand leder jag dig till en lugn och skyddad strand. Jag finns här hos dig. Fast vågorna går höga kan du lita, lita på mig.

AMEN